

הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד. מה זה אני מגיד? אלא כלם בשמות, ואין תשוקה וכסוף לאותו האוצר אלא להריק בו נשמות.

כמו שהגיהנם אין לו תשוקה וכסוף אלא לקבל בו נשמות להטהר שם, וכל הימים קורא הב. מה זה הב הב? אלא אשרף אשרף.

ואותו האוצר שומר כל אותן הנשמות, עד הזמן שמלביש אותן, ויורדות לעולם הזה. ומתוך חטאו של אדם הראשון, שהחשיף את העולם, והמשיף הצד האחר הרע לעולם, הצטרכו להתלבש אותן הנשמות בלבוש הזה, שהרי לבוש אחר עתיד הקדוש ברוך הוא להלביש את אותן הנשמות. והיה אומר באותו הספר עד כאן. שתקו. וראיתי מכאן והלאה דברים מתוקים שאין מכרים.

ואחר כך ראיתי אותם בחלום, ואמרו לי שתק, ואל תגלה אלא לסלע הקזק. וכך עשיתי. ומצאתי בו, ואם תאמר, לבוש אחר עתיד הקדוש ברוך הוא להלביש אותן הנשמות לעולם הבא, אם כן, המתים שהחיה יחזקאל, למה לא עשה להם אותו הלבוש?

א"א משום שטרם הגיע הזמן להעביר בעולם אותו האויר הנפך שעושה לבושים, ומשום כף לא הליביש אותם, אלא כמו שהיו. וכך יהיה לתחית המתים, רק שהנהמה שלראשונה לא מצויה שם.

וכשאדם יוצא מן העולם הזה, כלם, בין צדיקים, ובין חסידים ותמימים, ותיבים ורשעים, כלם עוברים בדרך הזו לראות אותו, את אדם הראשון, לכל בני העולם. ושם נוטלים דרך או לגן עדן או לגיהנם.

מגיד. מאי אני מגיד. אלא פלהו בשמהן ולית תאובתא וכיסופא לההוא אוצר, אלא לארקא ביה נשמתין.

במה דגיהנם, לית ליה תאובתא וכיסופא, אלא לקבלא נשמתין ביה לאתדפאה, תמן, וכל יומי קרי, הב הב. מאי הב הב, אלא אוקיד אוקיד.

וההוא אוצר נטיר כל אינון נשמתין, עד זימנא דאלביש לון, ונחתו להאי עלמא. ומגו חובא דאדם קדמאה, דאחשיף עלמא, ואמשיף סטרא אחרא בישא לעלמא, אצטרכו לאתלבשא אינון נשמתין. בלבושא דא, דהא לבושא אחרא זמין קודשא בריך הוא בעא לאלבשא לאינון נשמתין. והוה אמר בההוא ספרא, עד הכא, שתיקו. וחמינא מפאן והלאה, מלין מתיקן דלא אשתמודעאן.

ולבתר חמינא לון בחלמא. ואמרו לי שתוק, ולא תגלי אלא לטינרא תקיפא, וכך עבידנא. ואשפחנא ביה, ואיתימא, לבושא אחרא זמין קודשא בריך הוא לאלבשא לאילין נשמתין לעלמא (לובנא) דאתי, אם כן מיתנא דאחיא יחזקאל, מאי טעמא לא עבד לון ההוא לבושא.

א"א, בגין (ד' טו ע"א) דלא מטא זמנא, לאעברא בעלמא ההוא אוירא דכ"א, דעביד לבושין. ובגין כף לא אלביש לון, אלא כמה דהו. וכך יהא לתחית המתים, בר דזוהמא דקדמיתא לא אשתפחת תמן.

ובר בר נש נפיק מהאי עלמא, פלהו, בין צדיקים, בין חסידים ותמימין, ותיבין ורשעים, פלהו עברין באורחא דא למיחמי ליה לאדם קדמאה, לכל בני עלמא. ותמן נטלי אורחא, או לגן עדן, או לגיהנם.

כָּרִי אֵינֹן דְּאוֹרְחֵיהֶוּ לְגֹן עֵדֶן, מִתְקַרְבִּין לְגַבֵּי חוֹמָה דְלִבְרַ, מֵאֵינֹן תְּלַת חוֹמוֹת דְּתַמָּן. פְּדִין נֶפֶק חַד מִמְּנָא, וְאַתְעַר קַמֵּיהֶוּ וְקֵאֲרִי וְאָמַר, זַפְאִין אַתּוֹן צְדִיקָיָא בְּעַלְמִין כְּלָהוּ. וְהָהוּא מִמְּנָא יַעֲזִיא "ל שְׁמִיה. אוֹלִיף לֹון אוֹרְחָא, וְאֶזְלִין קַמֵּיה, עַד פִּרְעָא חֲדָא דְגִיְהֵנָם, וְהָאֵי מִמְּנָא קָרִי בְּחִילָא, צַנוּן תְּנָנָא צַנוּן יִקִּידְתָּא. בְּהֵיא שְׁעַתָּא, בְּבַהִילוֹ מְצַנְנִן לֵיה, וְעֵאלִין כְּלָהוּ וְטַבְלִין וְעַבְרִין. וְכָלְהוּ חֵיִיבִיא, אַתְמַסְרִין בִּידָא דְדוּמָה, וְאַעְלִין בְּגִיְהֵנָם, וְכָל אֵינֹן זַפְאִין לָא אַתְמַסְרִין בִּידוּי, אֶלָּא בִּידוּי דְהָהוּא מִמְּנָא.

בֵּינן דְּטַבְלִין וְעַבְרִין, הָהוּא מִמְּנָא אֶזְיִל קַמֵּיהֶוּ, עַד דְּמִטּוֹן לְשׁוֹר חוֹמָה דְגִיְנִתָּא דְעֵדֶן. וְהָהוּא מִמְּנָא קֵאֲרִי לְפִתְחָא וְאָמַר, ^{(ישעיה} פִּתְחוּ שְׁעָרִים וְיָבֵא גוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר אֲמִנִים. ^{כח} פְּדִין פִּתְחִין פִּתְחָא, וְאַעִיל לֹון לְגָאוּ, וְכֵן לְכָל פִּתְחָא וּפִתְחָא.

בֵּינן דְּעֵאלוּ לְגָאוּ, לְאַתֵּר דְּצְדִיקָיָא אַחֲרֵנִין קֵיִימִין, כְּפָה חֲדָה עַל חֲדָה, וְכְפָה חֲדָה עַל חֲדָה עַל חֲדָה, וְכְפָה שְׁמָחָה עַל שְׁמָחָה עַל חֲדָה, וְכָל בְּנֵי הַיְשִׁיבוֹת שְׁמָחִים. לְסוּף שְׁלֹשָׁה יָמִים שְׁנַטְמְנוּ בְּהִיכְלוֹת יְדוּעִים, יוֹצְאִים, וְהָאוּרִים נוֹשְׁבִים, וְכָל מְצַטְיָרִים בְּדִיוקְנֵיהֶם. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה יוֹרְשִׁים אַחְזוֹת נַחְלָה כְּרֵאוּי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

הַמְרָאָה שְׁנַרְאָה בְּגֵן עֵדֶן מִמְּרָאָה כְּבוֹד דְּמוֹת כָּל הַדִּיוקְנָאוֹת, וְהַגְּוֹן שֶׁל כָּל הַגְּוֹנִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, לֹא מִתְגַּלֶּה בְּהִיכָל וְלֹא בְּמִקְוֶה אֶחָד, אֶלָּא נִפְתַּח רְקִיעַ מְרָקָם עַל גַּבֵּי הַגֵּן לְאַרְבַּעָה צְדָדִים, וּמִתְמַלֵּא מִזֵּיו הַכְּבוֹד הַקְּדוֹשׁ, וְנִרְאִים שָׁם, וּמְאִירִים כָּל הַצְּדִיקִים. מִי רָאָה הַשְּׁמָחָה הַזֶּה וְהַתְּשׁוּקָה הַזֶּה שֶׁל אוֹתוֹ נֹעַם ה'.

בֵּינן דְּטַבְלִין וְעַבְרִין, הָהוּא מִמְּנָא אֶזְיִל קַמֵּיהֶוּ, עַד דְּמִטּוֹן לְשׁוֹר חוֹמָה דְגִיְנִתָּא דְעֵדֶן. וְהָהוּא מִמְּנָא קֵאֲרִי לְפִתְחָא וְאָמַר, ^{(ישעיה} פִּתְחוּ שְׁעָרִים וְיָבֵא גוֹי צְדִיק שׁוֹמֵר אֲמִנִים. ^{כח} פְּדִין פִּתְחִין פִּתְחָא, וְאַעִיל לֹון לְגָאוּ, וְכֵן לְכָל פִּתְחָא וּפִתְחָא.

בֵּינן דְּעֵאלוּ לְגָאוּ, לְאַתֵּר דְּצְדִיקָיָא אַחֲרֵנִין קֵיִימִין, כְּפָה חֲדָה עַל חֲדָה, וְכְפָה חֲדָה עַל חֲדָה, וְכְפָה שְׁמָחָה עַל שְׁמָחָה עַל חֲדָה, וְכָל בְּנֵי הַיְשִׁיבוֹת שְׁמָחִים. לְסוּף שְׁלֹשָׁה יָמִים שְׁנַטְמְנוּ בְּהִיכְלוֹת יְדוּעִים, יוֹצְאִים, וְהָאוּרִים נוֹשְׁבִים, וְכָל מְצַטְיָרִים בְּדִיוקְנֵיהֶם. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה יוֹרְשִׁים אַחְזוֹת נַחְלָה כְּרֵאוּי לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

חִיזוּנָא דְאַתְחִזִּיא בְּגֵן עֵדֶן, מִחִזּוּ יִקְרָא דִּיוקְנָא דְכָל דִּיוקְנִין, וְגִוּוֹן דְּכָל גְּוֹוִינִין, דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא, לָא אַתְגְּלִי בְּהִיכְלָא, וְלֹא בְּאַתֵּר חַד, אֶלָּא אַתְפִּתַּח רְקִיעָא מְרָקְמָא עַל גַּבֵּי גִנְתָּא, לְאַרְבַּע סְטְרִין, וְאַתְמַלְיא מִזֵּיוֹא יִקְרָא קְדִישָׁא, וְאַתְחִזּוּ תַמָּן, וְאַתְנַהֲרוּן כְּלָהוּ צְדִיקָיָא. מֵאֵן חֲמָא חֲדוּוֹא דָּא, וְכִסּוּפָא דָּא, דְהָהוּא נוֹעַם ה'.

חִיזוּנָא דְאַתְחִזִּיא בְּגֵן עֵדֶן, מִחִזּוּ יִקְרָא דִּיוקְנָא דְכָל דִּיוקְנִין, וְגִוּוֹן דְּכָל גְּוֹוִינִין, דְּמִלְכָּא קְדִישָׁא, לָא אַתְגְּלִי בְּהִיכְלָא, וְלֹא בְּאַתֵּר חַד, אֶלָּא אַתְפִּתַּח רְקִיעָא מְרָקְמָא עַל גַּבֵּי גִנְתָּא, לְאַרְבַּע סְטְרִין, וְאַתְמַלְיא מִזֵּיוֹא יִקְרָא קְדִישָׁא, וְאַתְחִזּוּ תַמָּן, וְאַתְנַהֲרוּן כְּלָהוּ צְדִיקָיָא. מֵאֵן חֲמָא חֲדוּוֹא דָּא, וְכִסּוּפָא דָּא, דְהָהוּא נוֹעַם ה'.

עד כאן הנה לי רשות באותו ספר. כשהסתובבתי לראות יותר, פרח מדי ולא ראיתי, ונשאיתי עצוב וכיתי. ישנתי שם באותה המערה, וראיתי אותו לבוש הבדים. אמר לי: רבי, מה לך לבכות? אל תתעצב. ממי שהיה הספר ההוא, פרח אלי, ונטלו. וטרם יצא מן העולם הנה, גנז אותו באותה המערה במדבר הזה, ועכשו שהתגלה לחיים, פרח באויר ונטלו.

מכאן והלאה, לך לך לדרוך. ומאותו יום עד כאן לא התגלה לי, ולא זכיתי לשמע ממי הוא. וככל פעם שאני נזכר, אני נשאר עצוב. אמר רבי אלעזר, אולי הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו שלא יתגלה בעולם.

בעוד שהיו יושבים ועוסקים בדברים הנכבדים והעליונים הללו, האיר היום. קמו והלכו. אמר רבי אלעזר, פעת עת רצון לפני המלך, נאמר דברי תורה ונתעסק בה, ונשתתף עם השכינה.

לאמר הנה עם יצא ממצרים (במדבר כב). אם תאמר, שהרי צריך לטל השמות והיוחסין שלהם - לא צריך, אלא דרך כלל, שכתוב הנה עם יצא ממצרים. מה הטעם? משום שפך קורא להם פטרונם כמה פעמים, ועל זה לא תטעה, שכתוב (שמות ה) שלח את עמי, בכל זמן.

ועוד, כשנטלה יצא עליהם עם פרעה, בלשון זו יכלו להם, שכתוב (שם א) הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. אף כאן שכתוב הנה עם יצא ממצרים, שלא הוציא אותם אחר, אלא הוא מעצמו יצא משם, ומשום כן תוכל להרע להם.

כך תיכול לאבאשא לון.

עד כאן הנה לי רשו למחמי בההוא ספרא. אדמקיפנא למיחמי יתיר, פרח מן ידי, ולא חמינא ליה, ואשתארנא עציב, ובכינא. דמיכנא תמן בההוא מערתא, וחמינא ליה לההוא דלביש מדא, אמר ליה, רבי, מה לך למכפי, לא תתעציב. ממאן דהההו ההוא ספרא, פרח לגביה, ונטליה. ועד דלא נפק מהאי עלמא, גניז ליה בההוא מערתא דמדברא דא, והשתא דההו מתגלי לחייא, פרח באוירא ונטליה.

מכאן ולהלאה, זיל לך לאורחך. ומההוא יומא עד הקא. לא אתגלי לי, ולא זכינא למשמע ממאן הוא. ובכל זמנא דאנא דכירנא, אשתארנא עציב. אמר רבי אלעזר דילמא קודשא בריך הוא בעי ביקריה, דלא יתגלי בעלמא.

עד דהו יתבי ולעאן במלין יקירין ועילאין אלין, נהר ימא. קמו ואזלו, אמר רבי אלעזר, השתא עידן רעווא הוא קמי מלפא, נימא מילי דאורייתא, ונתעסק בה, ונשתתף בשכינתא.

לאמר הנה עם יצא ממצרים. אי תימא, דהא צריך לנטלא פיפוסין ויוחסין דילהון, לא אצטריך, אלא אורח כלל. דכתיב (שם א ט) הנה עם יצא ממצרים. מאי טעמא. משום דהכי קארי לון פטרונא דילהון כמה זימנין, ועל דא לא תטעה, דכתיב שלח את עמי בכל זמנא.

ועוד, כד אתנטלית עיטא עליהו עם פרעה, בלישנא דא יכלי להו, דכתיב הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו. אוף השתא דכתיב, הנה עם יצא ממצרים, דלא אפיק לון אתרא, אלא איהו מגרמיה נפק, ובגין